

Nagy Székely Ildikó

Ígéret

Szétguruló szőlőszemek közt,
a napsugarak temetésén,
madárhangjától is megfosztott
életünk ezer repedésén
még ott bujkál a pillanat,
s ha akarod, veled marad.

Tűzlába van és szellő-lelke,
szívednek minden feldúlt csendje
tekintetében ott lakik,
s ha megérint a hűvös este,
felmelegszik tested mellette,
s ő veled marad hajnalig.

Őszi esték

Őszhajú, sápadt, agg királyok
utolsó, pazar vacsorátok
sűrű homályban fogyasztjátok,
a hajnal hóhéreként les rátok.

Haladtok lassan, néma szívvel,
mint akit semmi vész nem ér el.
Görnyedt hátatok mögött sorba'
csillagok hullnak le a porba.

Ráncos bőrötök alatt mégis
egy napsugár szilánkja fénylik,
szívetekről a vörös festék
ha kiomlik s száz levél testét

öntözi, jól tudják a bölcsek,
sírva érzik az újszülöttek:
kik halni jöttek s egy se vendég,
sűrű homályban bandukolva

itt mentek el az őszi esték.

Nulladik kívánság

A Jótündér szárnyat árul
a sarki kávéház felett,
és szárnyaszegett önmagáról
plagizál boldog verseket.

S míg földre száll az őszi csendben,
meglibben kék tündérhaja,
és elnyeli a szürkületben
egy Mercedes s az éjszaka.

Illúzió

Már csak a kopasz napraforgók
s a földre hulló bús ezüst
sajnálják, hogy a nagy nap-üst
nem főz már semmi bánat-oltót,

s ki szírom volt, az mind lehullt ott,
ahol az őszi füst leszáll,
mint irreális, régi emlék,
megsápadt szívünkben a nyár.

És mégis jó az esti mámor,
ha hűs szobában vacsorázol,
és elragad egy pillanat.

Így hajladozol, mint a nyírfák,
virgonc esők ha megbibálják,
és nem látod, hogy mint a morzsák,

a szúrós, viszkető valóság
a tányér szélén ottmaradt.
